

И ја имам своју звијезду...

Релиана је деветогодишња дјевојчица. Она има само оца пошто јој је мајка преминула у пожару на њиви. Релиана је посебно дијете. Врло је паметна и бистра. По селу је многи воле, а наставници поготову. Али једног дана се десило нешто чудно...

Релиана се, као и сваког дана, играла на ливади. Брала је цвијеће, мазила бијеле зечеве, трчала, пјевала и плесала. Но, упкос свој тој забави, угледала је нешто што сјаји у шуми. Било је споро попут корњаче, али свијетло попут сунца. „Шта је то?“, запитала је она саму себе. Свјетлеће чудо је скренуло иза дрвета. Без много размишљања потрчала је ка дрвету. Убрзо је стигла до дрвета. Вирнула је иза угла. Видјела је жену. Изгледала је младо. Имала је косу боје бистре плаве воде. Вукла јој се по поду. Очи су јој биле тамно плаве боје, а у средишту њих двије бијеле звијезде. Носила је дугу бијелу леprшаву хаљину. На себи је носила и црни омотач који је имао грб. Успод грба је писало Симерија Академија. У руци је носила мач бијеле боје, а у малом кругу на мачу стајао је исти грб.

„Ко си ти?“, упитала је Релиану. Тада се жена окренула и изгледала је као да има шеснаест година.

„Ја сам чуварка Ноћне школе“, рекла је нежно.

„Хоћеш да се играмо?“, упитала је дјевојчица без размишљања.

„У реду. Чеге желиш да се играмо?“, питала је. Дјевојчица јој је рекла за игру интервјуа. Играле су се сатима.

„Сад морам кући. Пао је мрак.“, рекла је дјевојчица тужно.

„У реду“, одговори јој Аква. (женино име)

„Наравно, дођи увијек.“ И тако се завршио разговор.

Протицали су дани а њих двије су се играле сваког дана у исто вријеме. Једног мирног лјетњег дана један ловац је видио Релиану како прича сама са собом. Није видио никог другог. Одлучио је да јави некоме за ово јер је умислио да је дрво уклено и проклело јадно сироче без мајке. Од тада су наредних дана кружили трачеви о ђавољевом дрвету.

Јул 13. Релиана је као и обично одлазила до дрвета. Али, на путу до тамо видјела је да гори. Сељани су то дрво запалили. Видјела је жену која јој је у међувремену замијенила мајку и која стоји тамо мирно код дрвета поред пламена око себе. Релиана без размишљања потрча ка дрвету кроз пожар загрливши шеснаестогодишњу дјевојку водене косе. Тада је дрво у пуном пламену пало на њих а она и дјевојка падоше у језерце поред себе заједно са

дрветом. Све је засјало, пламен је нестао, али заједно са њим и дрво трешње са тек процвјеталим цвјетовима. Нестало је и бисто језерце а заједно са свим тим и њих двије.

Сељани су све то видјели. Све, осим шеснаестогодишњакиње. А затим се запрепастили, али и зачудили. Пар дана послије у селу је проглашена смрт Релиане, а недуго затим њен отац је онашао нову жену... Ни дан данас се не зна гдје су нестале дјевојчица и чуварка заједно са дрветом и језерцем...

Василиса Самарцић VII -1

ОШ „Милан Вуковић“

Ментор: Бранка Рађеновић